

25. Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucuros

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 9.1-7

Cuvântul „pentru că”, cu care începe acest capitol, arată deja că el urmează direct după ultimele versete din capitolul precedent. Vezi acest lucru și în versetul 3, unde sunt numiți iarăși frații pe care i-ai întâlnit la sfârșitul capitolului 8.

Pavel vorbește despre încrederea pe care o avea în corinteni, că ei vor avea darurile pregătite atunci când el va veni. Observă cât de delicat se exprimă el. El îi face să știe că, de fapt, nu este necesar să scrie despre asta. El nu vorbește pe un ton autoritar. Acest lucru ar fi contrar subiectului despre care scrie. Donația este voluntară. Pavel cunoștea disponibilitatea lor. El le-a arătat acest lucru – exprimat în termeni populari - macedonenilor. El le-a povestit cum au început colectele în Corint cu un an înainte. Acest lucru a avut un efect minunat asupra macedonenilor. Exemplul corintenilor îi inspirase pe credincioșii de acolo să dea tot ce era posibil și chiar mai mult decât atât. Ai citit despre acest lucru la începutul capitolului 8. De altfel, Pavel i-a folosit pe macedonenii ca exemplu pentru corinteni, pentru că aceștia din urmă deveniseră leneși în ceea ce privește colectele. Așadar, vezi o reciprocitate. Pavel nu îi pune pe credincioși unul împotriva celuilalt, ci îi pune ca exemple unii pentru alții, astfel încât ei să se urmeze unii pe alții în a face binele. Intenția lui nu este de a mobiliza o competiție de „dăruire”. Nici nu are intenția de a-i descuraja pe credincioși, pentru ca aceștia să se gândească: Noi nu putem face ceea ce fac ei. De asemenea, nu menționează nicio sumă. Singurul lucru pe care intenționează să îl facă este să-i dea pe credincioși drept exemplu unii pentru alții. El ar avea destule lucruri negative să spună despre corinteni, dar nu a făcut-o. El le vorbește celorlalți despre binele pe care l-a găsit la ei. Putem învăța ceva din asta.

Și dacă există pericolul ca Pavel să fi vorbit prea pozitiv despre corinteni, el face acum tot ce-i stă în putință pentru a-și menține declarațiile pozitive, până la urmă. Îi trimite pe frați la ei, pentru ca ei să vadă cât de departe au progresat corintenii cu colectele lor. Dacă nu au terminat încă, frații ar putea să-i ajute. Atunci, în orice caz, ele ar fi fost terminate când ar fi venit el însuși, și nu ar fi trebuit să retragă cuvintele de laudă despre corinteni. Macedonenii vor veni cu el. Ce ar trebui să le spună dacă nimic din ceea ce le-a spus despre corinteni nu s-ar fi dovedit a fi adevărat? Atunci nu ar ști ce să spună. Încrederea lui ar fi fost foarte rușinată. Și nici corintenii înșiși, desigur, nu ar arăta prea bine. Vezi cum Pavel îi ajută prin toate mijloacele să își împlinească promisiunea. Nu așteaptă cu brațele încrucișate și nu se uită cât au realizat, pentru ca apoi să vină cu comentariul său tăios (așa am făcut-o noi uneori). De aceea îi trimisese pe frați înainte, pentru a „pregăti mai dinainte binecuvântarea anunțată mai dinainte”.

Darul este numit aici „binecuvântare”. Este o expresie frumoasă pentru darul tău! Prin cuvântul binecuvântare, te gândești doar la lucruri bune, niciodată la lucruri rele. Astfel, atunci când dăruirea este o binecuvântare, nu te gândești la ceea ce pierzi, ci la lucrurile bune pe care le primește cealaltă persoană de pe urma ei. Atunci vei trăi nevoia, care vine în calea ta, nu ca pe ceva neplăcut, ca și cum ai fi forțat să dai bani, ci ca pe ceva pozitiv. Nu este

vorba despre impozitul bisericesc, prin care oamenii sunt obligați să contribuie cu partea lor la cheltuielile pe care le are biserica. Nu, este vorba despre dăruire, despre dăruire adevărată. Nu o faci cu neîndestulare. Nu pentru ca ceilalți să aibă o părere înaltă despre tine. Nici pentru ca tu însuși să ai o părere înaltă despre tine, un sentiment de genul: „Ce om bun sunt!”. Așa făceau fariseii milostenia. Trebuie să citești o dată în Matei 6.2-4 cum Domnul Isus îi avertizează pe ucenicii Săi împotriva acestui lucru. Pericolul acestui tip de fariseism este în fiecare dintre noi.

În Faptele apostolilor 5.1-11 este o relatare care este, de asemenea, semnificativă în această privință. Primii creștini se caracterizau prin dragoste practică unii față de alții. Ei au vândut bunurile lor și au pus banii la picioarele apostolilor (Faptele apostolilor 4.34-37). Anania și Safira nu au vrut să stea deoparte. Au vândut o bucată de teren pentru o anumită sumă. Să spunem că au primit 5.000 de euro pentru ea. Dar li s-a părut puțin cam mult să dea întreaga sumă. Așa că au dat numai o parte din sumă. Nu ar fi fost nimic în neregulă cu asta, dacă nu ar fi procedat așa fel că au dat impresia că au dat prețul întreg al vânzării. În realitate, ei au luat cu ei doar, să zicem, 4.500 de euro pentru apostoli. Observă: ei nu aveau nicio obligație de a da ceva. Mai târziu, Petru spune că, după vânzare, puteau să facă ce voiau cu banii. Dar acum au vrut să dea impresia că sunt creștini care au sacrificat totul, deși au pus în secret 500 de euro în propriile buzunare. Ce ipocriți!

Stai puțin! Nu striga prea tare! Desigur, erau ipocriți și mincinoși. Dar tu nu te consideri niciodată mai bun decât ești? Dumnezeu nu așteaptă de la tine *mai mult* decât poți și vrei tu să dai. Acest lucru se aplică în primul rând banilor tăi, dar îl poți aplica și la timpul tău. Tu spui că Domnul decide totul cu privire la tine, dar Îl iei cu adevărat în considerare în toate? Nu mă refer la slăbiciunea în care se practică uneori acest lucru. Nu, mă refer la faptul că uneori vrem să ne prefacem că trăim o viață de devoțiune și, în același timp, pot exista lucruri despre care știm că nu se potrivesc cu o viață consacrată Domnului.

După această abatere către Faptele apostolilor 5, ne întoarcem la capitolul nostru. Am scris: Nu da cu zgârcenie! De ce nu? Pentru că nici atunci nu vei primi prea multe înapoi. Pentru că dăruirea este comparată cu semănatul. Ce i-ai spune unui fermier care este foarte cumpătat cu semințele sale, dar care se așteaptă totuși la o recoltă uriașă? Reacția ta este evidentă: fermierul nu este chiar deștept. Dacă ai semănat puțin, vei culege puțin. Fermierul care vrea o recoltă bogată va semăna cu mâna plină. Aceasta este învățătura simplă prin natură pe care Pavel o prezintă aici - toată lumea va fi de acord cu ea - și pe care o aplică la dăruire. Depinde doar dacă crezi sau nu în aplicație. Într-un mod puțin diferit, dar în același scop, Dumnezeu Însuși spune în Maleahi 3.10 (și citez întregul verset, pentru a te face conștient de semnificație, în speranța că veți accepta această provocare din partea lui Dumnezeu; pot atesta faptul că funcționează): „Aduceți toată zeciuiala în casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea; și puneți-Mă la încercare acum prin aceasta», zice Domnul oștirilor, «dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și nu voi turna peste voi binecuvântare până nu va mai fi loc pentru ea.»” Ce promisiune a lui Dumnezeu!

Uneori se întreabă de o măsură, pentru a ști cât de mult trebuie să dea. În Vechiul Testament, israeliții erau obligați să dea 10% din venitul lor. Aceasta era Legea. Noi, creștinii, nu mai

trăim sub Lege, ci sub har. Ar trebui să folosim harul pentru a da mai puțin decât trebuiau să dea israeliții? Este doar o întrebare. Aici se spune că poți da cât de mult ți-ai propus în inima ta să dai. Gândește-te, roagă-te și apoi dăruiește suma respectivă. Nu dăruiești impulsiv, într-un val de emoții. S-ar putea să regreti mai târziu, pentru că ai acționat pripit. Nu da, dacă nu ai plăcere să dai. Dumnezeu nu iubește darurile care se dau cu neplăcere. Și nici nu dăruiești, pentru că tu însuși ți-ai impus o obligație de a dăruiești. Cadourile forțate nu se potrivesc cu dăruirea creștină. Dă cu bucurie, cu veselie. Vei avea atunci o experiență deosebită a iubirii lui Dumnezeu. Se spune: „Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucurios”. El Își recunoaște propriul caracter în tine. Nu este El Însuși marele Dătător?

Citește încă o dată 2 Corinteni 9.1-7. – Cum dai tu?

26. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 9.8-15

Pavel nu se mai satură să aducă argumente pentru a-i determina pe corinteni să dea în mod corespunzător. Toate argumentele sale pun „dăruirea” într-o lumină divină. Nu este vorba despre o grosolană goană după bani. Este vorba despre un privilegiu incredibil, cu binecuvântări speciale atașate acestuia. Ai de-a face cu un Dumnezeu puternic.

Vrei să fii un dăruitor bucurios? Dumnezeu este puternic capabil să-ți dea în schimb ceea ce ai nevoie. Nu doar puțin, ci din abundență. Observă aceste cuvinte din versetul 8: „având întotdeauna toată îndestularea în orice, să prisosiți în orice lucrare bună”. Nu vorbește asta de o mare abundență?

Deci, Dumnezeu îți dă și ție o mulțime de bani? Acest lucru este posibil, dar nu trebuie să fie așa. El „poate să facă să prisosească orice har”. De asta ai nevoie mai întâi, pentru că de acolo începe dăruirea. În ceea ce privește dăruirea, aceasta depinde în primul rând de atitudinea inimii tale și apoi de acțiunea mâinii tale. El îți dă „toată îndestularea”, nu pentru ca tu să faci lucruri frumoase pentru tine (deși, desigur, îți poți cumpăra ceva frumos din când în când), ci pentru ca tu „să prisosești în orice lucrare bună”. În 1 Timotei 6.17 poți citi că Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Dar aceasta include imediat și porunca: „să facem binele, să fim bogați în fapte bune, să fim darnici, gata să dăm”. Ar putea fi mai clar de atât? Un creștin se bucură să dăruiască. Hudson Taylor, omul care a început o mare lucrare misionară în China, a spus odată: „Experiența mea a fost că, cu cât dădeam mai mult altora, cu atât mai mult sufletul meu devenea mai plin de fericire și binecuvântare.”

Versetul 9 din pasajul nostru este un citat din Psalmul 112.9. Acolo se enumeră câteva caracteristici ale unei persoane temătoare de Dumnezeu. Una dintre ele este să dăruim săracilor. Dumnezeu îți dă anumite resurse pentru ca, dăruindu-le, să poți arăta că ești temător

de Dumnezeu. Ceea ce împrăștii și dai săracilor nu se pierde. Dumnezeu consideră aceasta ca fiind „neprihănire”, adică o faptă dreaptă a cărei valoare rămâne pentru veșnicie. Acest lucru nu este neînsemnat! Urmează din nou comparația cu semănătorul, ca și în versetul 6, dar urmează o aplicație diferită. În versetul 6 ai văzut că nu te poți aștepta la o recoltă mare dacă ai semănat cu zgârcenie. Ceea ce culegi depinde de cantitatea pe care o semeni. Aici lecția este că Dumnezeu îți dă mai întâi bunurile pământului, pentru ca tu să le împarți, iar apoi îți dă ceea ce este necesar pentru viață. Mai întâi dă sămânță, apoi pâine pentru hrană. Deci, este vorba despre ordinea în care procedezi cu bunurile și banii tăi. Mai întâi dai și apoi iei. Practic, poți face acest lucru, de exemplu, punând mai întâi deoparte o parte din venitul tău pentru Domnul și apoi te uiți de ce ai nevoie pentru tine însuși. Dumnezeu le dă pe amândouă. Doar că El calculează puțin diferit față de cum o facem noi deseori. El dă, pentru ca noi să dăm mai întâi și apoi să luăm ceva pentru noi înșine, în timp ce noi de multe ori luăm mai întâi pentru noi înșine și apoi vedem dacă a mai rămas ceva pentru Domnul.

Deoarece tocmai vorbim de aritmetică: și Dumnezeu înmulțește. Tu primești înapoi nu numai ceea ce ai semănat. Primești înapoi mult mai mult, astfel încât să poți da din nou mai mult. Roadele unor astfel de fapte drepte se înmulțesc întotdeauna. Se creează o nouă bogăție cu ajutorul căreia se pot face fapte de dragoste. Ceea ce rezultă din aceasta este mulțumirea față de Dumnezeu. În acest fel, urci un nivel. Cu cât ne apropiem mai mult de finalul capitolului, cu atât compoziția devine mai înviorătoare. În versetele anterioare, scena acțiunii este mai mult pământul cu nevoile sale; dar în versetele următoare ea este din ce în ce mai mult înlocuită de cer, unde se află Dumnezeu și unde inimile recunoscătoare Îl laudă, până când, în cele din urmă, în ultimul verset, Dumnezeu Însuși este subiectul admirației.

Ce efect măreț al unei slujiri, care satisface „doar” nevoile practice ale credincioșilor! Nu este doar o ușurare a nevoilor, ci această slujbă duce și la o mulțumire care se revarsă către Dumnezeu. Cei care primesc darurile Îl slăvesc pe Dumnezeu, Îl înalță. Ei fac acest lucru pentru că văd în daruri că cei care le oferă și-au supus mărturisirea lor Evangheliei lui Hristos. La ei nu a fost doar o mărturisire cu buzele, ci a venit și din mâna lor. Vezi tu că o mână generoasă este asociată aici cu „supunerea față de Evanghelia lui Hristos”? S-ar putea ca tu să fi crezut că Evanghelia ar fi doar pentru păcătoșii pierduți. Bineînțeles, în primul rând, are legătură cu asta. Un păcătos, care își dă seama că este vinovat în fața lui Dumnezeu și vede că numai prin Domnul Isus poate fi salvat de păcatele sale și de iad, se va supune cu bucurie Evangheliei. Dar aici vezi că supunerea ar trebui să fie o atitudine permanentă și este determinantă pentru toate lucrurile din viața ta de credincios. Cine vrea doar să fie eliberat de păcatele sale și de judecată și să nu mai aibă nimic de-a face cu Evanghelia? Cine argumentează în acest fel nu dă impresia că este cu adevărat convertit. Supunerea față de Evanghelia cu inima și sufletul înseamnă și o supunere bucuroasă față de vestea bună (pentru că asta înseamnă cuvântul „Evanghelia”), atunci când vine vorba de banii tăi.

În afară de faptul că Dumnezeu îți dă înapoi ceea ce tu I-ai dat Lui și alor Săi - și că El întotdeauna îți dă înapoi mai mult decât I-ai dat tu Lui și pentru El, căci El nu va avea niciodată datorii față de tine - mai există un alt efect frumos la destinatarii darului. Ei se roagă pentru tine. Dacă ar trebui să prețuiești ceva, atunci este acest lucru: că există oameni care se roagă pentru tine. Acest lucru are o valoare de neprețuit. Prin daruri s-a creat o legătură

deosebită. Destinatarii darului văd în darul tău harul abundent al lui Dumnezeu față de tine. Nu este vorba de a te lăuda și de a-ți spune ce tip grozav ești. Atunci când dăruiești, iei parte la ceea ce se numește „harul de nespus al lui Dumnezeu”. Observi cum Pavel caută cuvinte care să facă să simți marea valoare a dăruirii.

Inevitabil, el ajunge să vorbească despre Dumnezeu ca fiind cel mai mare Dătător. Dumnezeu a oferit cel mai mare Dar oferit vreodată, un Dar absolut incomparabil. Dumnezeu nu ar fi putut oferi o dovadă mai mare a faptului că El este un Dătător, decât darul Fiului Său. A fost propriul, singurul și iubitul Său Fi. Dumnezeu nu L-a dat impulsiv, într-un acces de emoție. Dumnezeu știa ce se va întâmpla cu Fiul Său, cum oamenii Îl vor maltrata și Îl vor ucide în cele din urmă, lăsându-L să moară în cea mai atroce dintre toate morțile. Dar Dumnezeu a dat. Dumnezeu știa că această sămânță va da roade uriașe. Domnul Isus Însuși a spus în Ioan 12.24, când a vorbit despre moartea Sa: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod.” Domnul Isus a murit ca bob de grâu, iar tu și eu și toți credincioșii suntem rodul lui. Ce roade! „Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!”

Citește încă o dată 2 Corinteni 9.8-15. – Îngenunche și mulțumește lui Dumnezeu ca Dătător al Darului Său și „supune-te, prin mărturisire, față de Evanghelia lui Hristos”, prin aceea că tu însuși dai.

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther*; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.

Anul 2003, pag. 103-110.

Internet: www.Daniel-Verlag.de